

18. oktober 2013

Att.: Mette Hulstrøm
Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri
Fødevarestyrelsen
Stationsparken 31-33
2600 Glostrup

og

Att.: Tina Prakash
NaturErhvervstyrelsen
Center for Jordbrug, Økologi & Landbrugslov

Vedr. høring over forslag til lov om ændring af lov om hunde samt forslag til lov om ændring af mark- og vejfredsloven.

Det Dyreetiske Råd har modtaget en henvendelse fra Fødevarestyrelsen dateret d. 20. september 2013 vedr. høring over forslag til lov om ændring af lov om hunde samt forslag til lov om ændring af mark- og vejfredsloven (J.nr.: 2013-15-25-06552).

Det Dyreetiske Råd hilser revisionen af hundeloven velkommen og er i det store og hele enig i mange af de anførte anbefalinger. Rådet har tidligere i forbindelse med diverse høringer udtalt sig om en række spørgsmål i relation til hundeloven. I relation til den indeværende høring har Rådet følgende uddybende kommentarer og forslag.

Bemærkninger til ændringer af hundeloven

Skambidning

I forbindelse med høringen over forslag til lov om ændring af lov om hunde og dyreværnsloven i 2009 udtrykte Rådet sin støtte til ønsket om at forhindre og bedre kunne håndtere episoder med hundebid som dem, der på daværende tidspunkt havde været omtalt i pressen. Rådet fandt dog samtidig, at der er tale om komplekse problemstillinger. Rådet havde følgende bemærkninger i relation til skambidning:

”Ad § 6, stk. 3-6:

Det skelnes i bemærkningerne mellem bid og skambidning, samt om hvorvidt situationen, hvor hunden bider, kan karakteriseres som normal forsvarsadfærd. Det Dyreetiske Råd er enig i nødvendigheden af at lave sådanne sondringer, når de foreslåede bestemmelser skal anvendes på konkrete sager. Så vidt Rådet er orienteret, er langt de fleste skader forvoldt af hundebid nemlig af mindre alvorlig karakter og opstår i situationer, hvor hunden forsvarer sig selv, sine nærmeste eller sit territorium. Rådet er dog bekymret for, om forvaltningen i praksis, uden konsultation af hundesagkyndige personer i tvivlstilfælde, vil give anledning til problemer.

Ad § 6, stk. 4:

Det Dyreetiske Råd finder det usikkert, hvordan formuleringen ”skambidt...et dyr” skal fortolkes. Rådet kan tilslutte sig, at skambidning af både hunde og andre husdyr skal have konsekvenser, med mindre hunden har reageret med normal forsvarsadfærd jf. bemærkningen herover, herunder fx ved at bide en kat, der bevæger sig ind i ”hundens” have. Samtidig påpeger Rådet, at hunde naturligt kan jage, også udenfor egen grund, og evt. i den forbindelse skambide eller dræbe et vildt dyr, fx en mus, rotte eller fugl. Selv om Rådet kan forestille sig situationer, hvor også hundens naturlige jagtinstinkt eller skader på vilde dyr kan give anledning til overvejelser om konsekvenser, finder Rådet, at der her bør være mulighed for at undgå aflivning.”

Det Dyreetiske Råd kan derfor bakke op om, at der i det nuværende forslag lægges op til både at definere mere klart, hvornår der er tale om et skambid, og at der gives mulighed for at konsultere en hundesagkyndig til vurdering af omstændighederne ved det pågældende bid.

Rådet påpeger samtidig, at der allerede ved den nuværende bestemmelse var tale om, at hunden skulle have bidt ved et overfald. Det er dog Rådets indtryk, at der ved brug af skambids-paragraffen i praksis ikke i tilstrækkeligt omfang er taget højde for omstændighederne omkring biddet. Det Dyreetiske Råd anbefaler derfor, at definitionerne af ”skambid” og ”overfald” skrives direkte ind i den indledende del af lovteksten, så det er klart ved anvendelse af reglerne i praksis, hvad der i denne lov anses for skambid og overfald.

Afdækning af det faglige grundlag for vurdering af hundes farlighed

Ved høringsen over delbetænkning om farlige hunde i 2010 anerkendte Det Dyreetiske Råd det store arbejde, der lå bag delbetænkningen, men Rådet savnede også, at visse områder blev bedre belyst. Rådet fandt, at redegørelsen for videnskabelige undersøgelser vedrørende aggression og hundebid var mangelfuld og savnede endvidere, at der i rapporten blev skelnet klart mellem flere problemstillinger omkring hundebid. Overordnet set fandt Rådet, at der i rapporten blev drøftet tre forskellige problemområder: a) mennesker, der bliver bidt af en hund, de kender, fx deres egen; b) mennesker, der bliver uprovokeret angrebet af en fremmed hund; og c) hunde, der bliver uprovokeret angrebet af en fremmed hund. Rådet påpegede, at de omstændigheder og hunde(racer), der optræder i disse bidsituationer, kan være meget forskellige, og at disse forskelle burde være belyst gennem afdækning af det videnskabelige grundlag. Rådet hilser på den baggrund velkomment, at der i forbindelse med indeværende revision af hundeloven er udarbejdet så grundig, nuanceret og detaljeret en redegørelse for problemstillingerne, som de tilgængelige informationer tillader. Jf. bemærkningen herunder om fremtidig revision af hundeloven, opfordrer Rådet dog samtidig til fremover at sikre en mere systematisk registrering af situationer omkring hundebid, herunder hunderace.

Forbud mod visse hunderacer

I relation til overvejelserne om et raceforbud tilsluttede Rådets medlemmer sig ved høringsen over delbetænkning om farlige hunde i 2010 den del af udvalgets medlemmer, der *ikke* kunne anbefale et forbud mod bestemte racer. Rådet uddybede dette:

”Rådet mener, at en øget risiko for hundebid skyldes en kombination af arv og miljø, hvilket betyder, at alle hunde som udgangspunkt kan være farlige. Det betyder endvidere, at et raceforbud efter Rådets opfattelse højst vil have en tidsbegrænset effekt, fordi det genetiske bidrag til problemernes opståen vil flyttes til andre racer eller til hunde af blandet race, sådan som det allerede er sket i relation til de racer, der pt. er forbudt. Endelig mener Rådet, at et forbud mod bestemte racer vil påføre en række hunde og deres ejere urimelige ulemper, selv om de ikke er til hverken gene eller fare.

Rådet finder endvidere, at et forbud i praksis er forbundet med alvorlige vanskeligheder i relation til at fastslå den enkelte hunds racemæssige tilhørsforhold. I rapporten nævnes muligheden for ”omvendt bevisbyrde”, hvor ejeren skal kunne dokumentere hundens race eller type. Rådet mener, at denne model pålægger ejere af fx velfungerende blandingshunde urimelige krav, som, når de ikke kan honoreres, kan medføre tilsvarende urimelige konsekvenser. Rådet finder, at problemstillingen omkring raceidentifikation understøtter, at der skal findes andre veje end raceforbud.

I stedet finder Rådets medlemmer, at der bør fokuseres langt mere på de hunde og ejere, hvor der konkret er problemer. Rådet kan derfor bakke stærkt op om de øvrige tiltag, der nævnes i rapporten og udmøntes i lovudkastet i afsnit 8.1, både i forhold til at forbygge hundebid fra hunde, der optræder truende, og til at skride hårdt ind, når der er opstået problemer. Rådet understreger samtidig, at det efter Rådets opfattelse vil være fuldstændig afgørende for at nedbringe problemerne, at disse paragraffer også følges konsekvent op med handling fra de relevante myndigheder, hvor der måtte være behov.”

Alle Det Dyreetiske Råds medlemmer er enige om, at der fortsat er behov for at fokusere langt mere på de hunde og ejere, hvor der er konkrete problemer, og at man ved i højere grad at gøre brug af § 6 i hundeloven kan forebygge mange af de potentielt og reelt farlige situationer. Det er efter Rådets opfattelse fortsat helt afgørende for reelt at nedbringe problemerne, at der sættes ind med sanktioner, hvor der måtte være behov. Rådet foreslår her, at der ageres hurtigt og med en ”nul-tolerance”, hvilket må formodes også at have en forebyggende effekt. Rådet peger her på, at dette kræver, at der afsættes ressourcer hos politi og andre myndigheder, for at disse hurtigt og effektivt kan håndtere de situationer, hvor der opstår problemer

Nogle af de nuværende medlemmer af Det Dyreetiske Råd tilslutter sig fortsat de anførte argumenter mod et raceforbud. Disse medlemmer mener desuden ikke, at det materiale, der er fremlagt i rapporten om evaluering af hundelovens forbudsordning, understøtter opretholdelsen af et forbud. Disse medlemmer mener, at det er fokus på de enkelte individer, der vil kunne reducere problemerne og peger endvidere på, at et raceforbud kan give en falsk tryghed.

Andre af Rådets medlemmer er mere betænkelige ved at fjerne raceforbuddet – eller mener, at en vej frem kan være delvist at fjerne forbuddet, så kun enkelte racer står tilbage. Disse medlemmer finder ikke, at det fremlagte materiale i rapporten om evaluering af hundelovens forbudsordning er tilstrækkeligt til at afvise, at hunde af de pågældende racer udgør en særlig risiko i de forkerte ejeres hænder. Disse medlemmer finder det påfaldende, at visse racer optræder hyppigere i statistikker over hundebid, både i Danmark og i udlandet, selv om grundlaget for denne overrepræsentation er uafklaret. Disse medlemmer hæfter sig videre ved, at visse racer er fremavlet med henblik på at udvise kampadfærd og på den baggrund kan have et større potentiale for at udvikle en uhensigtsmæssig adfærd. Disse medlemmer anerkender, at hunde af de forbudte racer med den rigtige opdragelse kan være gode familiehunde. Men medlemmerne peger på, at den videnskabelige usikkerhed om, hvorvidt hunde af de forbudte racer udgør et særligt problem, indebærer en mulig risiko som bør minimeres af hensyn til de potentielle ofre for bid (både mennesker og dyr). Disse medlemmer mener endvidere, at hensyn til de mennesker, der ønsker at opretholde et raceforbud, fx af hensyn til de potentielle ofre, eller fordi de finder, at et raceforbud skaber tryghed, er mere tungtvejende end hensynet til dem, der ønsker at kunne vælge hunde af de forbudte racer.

Alle Rådets medlemmer er enige om, at kravet om ”omvendt bevisbyrde” ved racebestemmelse af hunde er problematisk, især for ejere af blandingshunde, da det er vanskeligt at dokumentere, hvilke racer der *ikke* indgår i en hunds afstamning, med mindre man har en racehund med stamtavle. Rådet mener derfor, at såfremt raceforbuddet opretholdes, bør der findes en anden procedure for racebestemmelse. Rådet foreslår, at såfremt raceforbuddet fastholdes, skal der, for ejerens regning, være mulighed for at konsultere personer med særligt kendskab til den mistænkte race og/eller

hundeavl for en vurdering af hundens mulige genetiske ophav, og denne eller disse vurderinger skal indgå i afgørelsen af det videre forløb. Rådet peger samtidig på, at det bør præciseres i hvor mange generationer, at en hund af forbudt race ikke må optræde i en blandingshunds afstamning. Rådet mener videre, at såfremt der efter sådanne vurderinger fortsat hersker tvivl om, hvorvidt en hund er af forbudt race eller blanding heraf, bør denne tvivl komme hunden/hundens ejer til gode. Afgørelsen af det videre forløb bør i så fald hvile alene på en vurdering af den aktuelle situation, evt. ved inddragelse af en hundesagkyndig.

Rådet mener ikke, at der er behov for et ”hundekørekort” generelt til hundeejere. Nogle medlemmer af Rådet mener i stedet, at det kan overvejes, om hold af visse racer skal ledsages af krav om deltagelse i et kursus i hundetræning. Rådet foreslår tillige, at det kan være en sanktionsmulighed på lige fod med påbud om snor og mundkurv at skulle følge et kursus i hundetræning. Dette gælder dog kun såfremt en hundesagkyndig skønner, at et sådant kursus vil være en velegnet mulighed for både hunden og ejeren. Generelt for krav om deltagelse i kurser gælder, at det forudsætter, at et relevant kursus af tilstrækkelig god kvalitet kan udbydes.

Rådet mener, at det bør overvejes, hvordan der skal sanktioneres ved overtrædelse af reglerne, hvis raceforbuddet opretholdes, og under alle omstændigheder i relation til situationer, hvor konkrete hunde og ejere giver anledning til problemer. Her mener Rådet, at det i højere grad bør være ejeren, der straffes, dvs. at ejeren skal idømmes en bøde. Rådet mener endvidere, at der bør overvejes alternativer til aflivning i relation til hunde, der er af forbudte racer men i øvrigt er fredelige familiehunde, der ikke giver anledning til problemer. Rådet foreslår, at et alternativ til aflivning i sådanne tilfælde kan være kastration/sterilisation (for ejers regning), så hundene ikke bidrager til at øge populationen af de forbudte hunde.

Endelig finder Rådet, at der bør skrides hårdere ind overfor illegal import og anden handel med hunde, der ikke er tilladt i Danmark – også af hensyn til hundene, der kan være opdrættet under kritisable forhold. Rådet vil samtidig opfordre til, at hundeopdrættere – uanset race – sikrer, at der kun avles på hunde med et temperament, der er velegnet for en familiehund, og at hvalpene får den nødvendige prægning både i forhold til omgang med mennesker og med andre hunde. Rådet vil endvidere opfordre opdrætterne til at være kritiske over for de personer, som hvalpene sælges til, og til at vejlede hvalpekøberne i, hvad det indebærer at opdrage en hund. Rådet finder desuden, at der påhviler hundeejere – uanset hvilken race eller blandingshund de har – et stort ansvar for selv at opsøge den nødvendige information for at kunne opdrage hunden til at omgås andre mennesker og dyr uden at udgøre en unødvendig risiko.

Krav om individuel menneskelig kontakt

Ved høringen over betænkning om revision af hundeloven i 2011 havde Det Dyreetiske Råd følgende bemærkninger i relation til kravet om individuel menneskelig kontakt:

Det Dyreetiske Råd kan tilslutte sig udvalgets forslag om, at hunde skal have individuel menneskelig kontakt hver dag. Rådet finder dog, at der er behov for at præcisere, hvornår et sådant krav er opfyldt i relation til hold af hunde, som ikke opholder sig sammen med mennesker i husstandens dagligdag, dvs. fx vagthunde og hunde, der tilbringer hovedparten af hverdagen i løbegårde. Det er blot anført, at der skal være individuel kontakt mindst én time dagligt. Rådet savner, at det præciseres, om denne kontakt skal udgøres af en direkte interaktion med hunden (ud over den kontakt, som sker gennem tildeling af foder og vand), eller om kravet er opfyldt, blot der er et menneske til stede. Rådet finder desuden, at det bør overvejes, om kravet om én times kontakt kan opfyldes ved kontakt i 2 x 30 min.

Det Dyreetiske Råd mener fortsat, at der er behov for en præcisering af begrebet ”menneskelig kontakt”. Rådet mener, at kontakten skal udgøres af en aktiv interaktion med hunden, og ikke blot

den tid, der går med rengøring og tildeling af foder og vand. Rådet stiller sig i øvrigt uforstående over for forslaget om at ændre kravet til en hunds lænke fra 5 m til 3 m og mener i øvrigt, at en solid indhegning eller hundegård er at foretrække frem en lænke.

Hunde, der færdes frit, og omstrejfende hunde

Ved høringen over forslag til lov om ændring af lov om hunde og dyreværnsloven i 2009 havde Det Dyreetiske Råd følgende kommentar spørgsmålet om at lade hunde færdes frit:

Det fremgår af udkastet, at det skal være forbudt i bymæssig bebyggelse at lade hunde færdes på offentlige steder, uden at de føres i snor. Det Dyreetiske Råd er enige i, at hvis alle hundeejere altid holder deres hunde i snor, vil risikoen for alvorlige skader efter hundebid reduceres væsentligt. Rådet vil dog samtidig gøre opmærksom på, at dette kan have nogle utilsigtede indirekte konsekvenser, da der er risiko for, at hundene ikke bliver tilstrækkeligt socialiseret i omgangen med andre hunde.

Ved høringen over betænkning om revision af hundeloven i 2011 havde Det Dyreetiske Råd følgende bemærkninger i relation til hunde, der færdes frit:

Det Dyreetiske Råd er enig med udvalget i, at det også uden for byområder skal være forbudt at lade hunde færdes på steder, der er tilgængelig for almindelig færdsel, uden at de føres i bånd eller er ifølge med en person, der har herredømme over dem. Efter Rådets opfattelse bør hunde være under menneskelig kontrol på alle offentlige steder, uanset om der er tale om land eller by.

Det Dyreetiske Råd mener fortsat, at der både skal tages hensyn til ønsket om, at hunde holdes under kontrol og ønsket om, at hunde skal kunne udvikle og udøve normal social adfærd. I indeværende høring lægges op til, at kommunalbestyrelsen kan bestemme, at der i kommunen, eller områder i kommunen, skal gælde en pligt til at holde hunden i snor (§3a). Rådet peger på, at hvis der i kommunen generelt er krav om, at hunde skal holdes i snor, bør der samtidig tildeles særlige områder, hvor hundene kan færdes uden snor, så de har mulighed for udøve tilstrækkelig social adfærd med andre hunde.

Med hensyn til optagelse af en omstrejfende hund, er Det Dyreetiske Råd betænkeligt ved, at der pålægges den, der har optaget en hund, en pligt til at fodre og passe hunden (§3, stk. 3). Det kan fx være, at den pågældende er utryk ved hunden, er hunde-allergiker, eller ikke har faciliteter eller tid til at passe hunden forsvarligt. Det bør derfor være muligt for optageren som alternativ at overdrage hunden til politiet, der så kan sørge for videre foranstaltninger, både i forhold til pasning af hunden og kontakt til hundens ejer.

I relation til muligheden for nedskydning eller anvendelse af anden fremgangsmåde, der sigter på direkte drab af hunden (§3, stk. 2) i forbindelse med nødværge, kan Rådet tilslutte sig, at denne mulighed bør være til stede, hvis hunden angriber andre husdyr eller udgør en nærliggende fare for personer eller ejendom. Det ligger imidlertid i hundes natur at jage, hvilket også gælder jagt på vildtlevende dyr. Dette kan dels stresser de vildtlevende dyr, dels føre til bid eller drab på disse. Rådet vurderer, at muligheden for bøde ikke alene vil have tilstrækkelig præventiv effekt i forhold til hundes jagt på vildt, og de strejfende hunde kan tillige være svære at indfange. Rådet mener derfor både af hensyn til vildtet og til den grundejer, der ønsker vildtet på sine arealer, at muligheden for nedskydning eller anvendelse af anden fremgangsmåde, der sigter på direkte drab af hunden, også bør gælde ved nærliggende fare for eller angreb på vildt. Rådet savner her en definition af, om husdyr i denne lovmæssige kontekst også omfatter vildt, der opdrættes i menneskelig varetægt fx rådyr, dådyr og fasaner, svarende til mark- og vejfredsloven. Nogle af Rådets medlemmer finder, at reglerne i hundeloven blot bør omfatte vildt, som jf. mark- og vejfredsloven er blevet henregnet som husdyr, mens andre mener, at muligheden for at handle i nødværge bør gælde i relation til beskyttelse af alle vildtlevende dyr på ens egen grund.

Brug af hundekyndige og ankeinstanser

I lovforslaget lægges op til en mulighed for brug af hundesagkyndige til vurdering af hundebid. Det Dyreetiske Råd kan som nævnt tilslutte sig dette og foreslår samtidig en mulighed for brug af race- og/eller hundeavlssagkyndige til vurdering af hundens race eller iblandede racer. Det Dyreetiske Råd mener samtidig, at der i begge situationer bør være mulighed for, at en hundeejer kan anke politiets afgørelse og få sagen prøvet ved en domstol. For nogle hundeejere har hunden status af at være et familiemedlem, og det kan opfattes som krænkende for retsfølelsen, at den dømmende og udøvende magt her er sammenfaldende, uden at en ankemulighed eksisterer. Rådet er opmærksomt på, at en ankemulighed kan betyde, at hunden skal opholde sig i længere tid på et internat, inden der falder en endelig afgørelse i sagen. Rådet finder imidlertid, at det må være ejerens ansvar og vurdering, om dette er rimeligt, og om man vil dække udgifterne til dette. Rådet peger samtidig på, at det under alle omstændigheder bør sikres, at disse sager håndteres hurtigst muligt, så hunden ikke opholder sig unødigt længe på et internat.

Revision af hundeloven

Ved høringsen over betænkning om revision af hundeloven i 2011 benyttede Det Dyreetiske Råd lejligheden til at bemærke, at Rådet var blevet gjort bekendt med, at de senest indførte lovgivningsmæssige tiltag vedrørende hold af hunde, der havde haft til hensigt at tage hånd om problemer med farlige hunde, også havde haft en del utilsigtede negative konsekvenser. Det var Rådets indtryk, at reglerne ramte et uforholdsmæssigt stort antal hunde og hundeejere, der ikke gav anledning til problemer. Dette er fortsat Rådets indtryk. Det er samtidig Rådets indtryk, at de lovmæssige tiltag og debatten om racer og skambid har medvirket til, at flere hundeejere er blevet opmærksomme på den risiko, deres hund udgør, og derfor træffer de nødvendige foranstaltninger, hvilket Rådet anser for en positiv udvikling.

Rådet anbefaler, at hundeloven evalueres igen om 3 år. Dette gælder både i forhold til anvendelsen af de nye præciseringer af, hvad der anses for skambid og overfald, og i forhold til et fastholdt, reduceret eller ophævet raceforbud. I den mellemliggende periode bør det samtidig sikres, at der ved de relevante instanser foretages de nødvendige registreringer af omstændighederne ved hundebid, herunder racer, og ved aflivninger på baggrund af race, så datagrundlaget for evalueringen om 3 år er bedst muligt.

Bemærkninger til ændring af mark- og vejfredsloven

Med hensyn til mark- og vejfredsloven har Det Dyreetiske Råd drøftet de relevante paragraffer i sin udtalelse om katte i 2004. Her pegede Rådet på, at mark- og vejfredsloven giver mulighed for et element af selvtægt, fx i forbindelse med nabostridigheder, hvilket Rådet fandt uacceptabelt. Rådet opfordrede samtidig myndighederne til at påtage sig ansvaret, hvis der indgives en anmeldelse for overtrædelse af mark- og vejfredsloven. Rådet understregede i samme udtalelse, at katteejere bør tage ansvaret for, at deres dyr ikke er til gene for andre og om nødvendigt sikre, at kattene holdes på egen grund.

Det Dyreetiske Råd mener, at disse principielle overvejelser også gælder hunde. Rådet kan tilslutte sig, at regler vedrørende hold af hunde samles i hundeloven, da dette letter overskueligheden i praksis ved forvaltningen af hold af hunde. Rådet mener dog ikke, at der er belæg for det i høringsmaterialet fremførte argument om, at det er nemmere at holde hunde på egen grund, mens katte af natur strejfer. Rådet mener, at denne opfattelse bygger på forskellige traditioner omkring hold af hunde og katte, og ikke på dyrenes biologi. I høringsmaterialet om hundeloven er betegnelsen omstrejfende hunde da også anvendt flere gange.

Det Dyreetiske Råd kan tilslutte sig forslagene i udkastet til lov om mark- og vejfred. Rådet bemærker, at hverken katte eller tamkaniner må nedskydes eller fjernes med andre metoder, der sigter på direkte drab af dyrene. Rådet finder dette hensigtsmæssigt, da der typisk er tale om familiedyr, der snarere er til irritation end til fare, og der derfor er mulighed for at rette henvendelse til besidderen for at finde en anden løsning. Rådet tilslutter sig samtidig, at der lægges op til, at besidderen kan straffes med bøde, hvis dyret er til væsentlig gene, uden at dyret først skal forsøges optaget. Rådet hilser her velkomment, at det i bemærkningerne er præciseret, hvornår et dyr anses for at være til væsentlig gene. Rådet peger dog samtidig på, at der fortsat bør være mulighed for nedskydning af dyr, der udgør en fare for personer, ejendom (herunder husdyr) eller vildt. Rådet mener således, at vildt også skal være omfattet af muligheden for nødværge, jf. bemærkningen herover vedrørende nødværgemuligheder i relation til hunde. Endelig understreger Rådet fortsat nødvendigheden af, at myndighederne påtager sig ansvaret, hvis der indgives en anmeldelse for overtrædelse af mark- og vejfredsloven, og at der afsættes ressourcer til dette.

Med venlig hilsen,

Stine B. Christiansen
Sekretariatsleder

Vedlagt:

- Høringssvar fra 28. september 2009 til høring over forslag til lov om ændring af lov om hunde og dyreværnsloven
- Høringssvar fra 15. februar 2010 til høring over delbetænkning om farlige hunde
- Høringssvar fra 1. marts 2011 til høring over betænkning om revision af hundeloven

Det Dyreetiske Råds udtalelsen om katte kan findes her:

http://www.foedevarestyrelsen.dk/SiteCollectionDocuments/25_PDF_word_filer%20til%20download/Dyrevelf%C3%A6rdsr%C3%A5d/Det%20Dyreetiske%20R%C3%A5d/DDR_Udtalelse_om_katte_september_2004_.pdf